

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **Ing. F. B.,** zastoupeného JUDr. Marií Doležalovou, advokátkou ve Šťáhlavech, Na Parníku 107, proti žalovanému **Magistrátu města Plzně,** se sídlem Plzeň, Škroupova 4, zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou v Plzni, Modřínová 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) E.R.,** zastoupené JUDr. Julií Šindelářovou, advokátkou v Plzni, Mikuláška třída 9, **2) JUDr. R. S.,** v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 8. 2009, č. j. 57 Ca 89/2007 – 188,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. STAV/2463/07, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Plzeň 2 – Slovany (dále jen „Stavební úřad“) ze dne 23. 4. 2007, č. j. VaD/3838/06/DaZe/22, kterým byla, postupem dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) dodatečně povolena změna stavby spočívající v půdní vestavbě dvou bytových jednotek v bytovém domě č. p. 490 na ulici R. v P. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Plzni žalobou, kterou se domáhal jeho zrušení; shora uvedeným

rozsudkem krajský soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že žaloba stojí na argumentaci o nesprávném posouzení otázky zastínění nemovitosti žalobce (dům č. p. 30) dodatečně povolenou stavbou a s tím spojeným zhoršením pohody bydlení. Krajský soud především podrobně konstatoval průběh předcházejícího správního řízení, přičemž zdůraznil, že žalobce předložil stavebnímu úřadu vlastní výpočet plochy oslunění své nemovitosti (vypracovaný Ing. D.) a ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí rozporoval závěry obdobné studie předložené stavebníky (vypracované Ing. K.). V odvolání namítal, že oproti původnímu stavu vestavby domu č. p. 490 došlo ke zhoršení oslunění jeho nemovitosti; pro potřeby porovnání původního a nového stavu dodatečně povolované stavby se dožadoval sdělení rozměrů stavby v původních parametrech, vyplývajících ze stavebního povolení. Dále krajský soud zmínil, že v reakci na toto odvolání žalobce předložili stavebníci *Doplněk k posouzení oslunění*, navazující na původní studii Ing. K. Z ní se podává, že obývací pokoj ve druhém nadpodlaží nemovitosti žalobce nevyhovoval (k datu 1. 3.) požadavkům na oslunění ani před provedením předmětné nástavby; ta tedy na nedostatek oslunění této obytné místnosti nemá vliv. Pokud jde o místnost v prvním nadpodlaží nemovitosti žalobce, ta nebyla v původní studii posuzována; k datu 1. 3. požadavkům na oslunění nicméně taktéž nevyhovuje, nikoliv však z důvodu dodatečně povolené stavby, nýbrž z důvodu orientace této místnosti na severovýchod. Krajský soud následně konstatoval, že způsob, jakým se žalovaný s odvolacími námitkami žalobce vypořádal, nelze považovat za přezkoumatelný. Uvedl, že podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanovením § 93 správního řádu, musí být z odůvodnění rozhodnutí zřejmý vztah mezi skutkovými zjištěními a jejich hodnocením na straně jedné a právním ohodnocením takto zjištěného skutkového stavu na straně druhé. Těmto požadavkům však rozhodnutí žalovaného neodpovídá. Zde krajský soud poukázal na skutečnost, že stavební úřad, dle odůvodnění svého rozhodnutí, vycházel z obou studií oslunění (Ing. K., Ing. D.), žalobce však v odvolání akcentoval závěry studie vypracované Ing. D. a namítl nedostatky studie vypracované Ing. K. Za této situace měl žalovaný zaujmout stanovisko k odvolací námitce žalobce, dle které jeho studie původního stavu vestavby splňuje podmínky zastínění, zatímco novou (dodatečně povolenou) nástavbou se oslunění, a tím i podmínky bydlení, zhoršily o 70 %. Obdobně měl žalovaný konkrétně vyložit, v čem se podle jeho názoru shodují či odlišují obě předložené studie zastínění, a to ve vztahu k domu žalobce (č. p. 30). Žalovaný nicméně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k této odvolací námitce žalobce pouze obecně uvedl, že za správnost a úplnost projektové dokumentace odpovídá dle § 46b stavebního zákona zodpovědný projektant. Navíc dodal, že v napadené studii je konstatováno, že již současný stav nevyhovuje ke dni 1. 3.; ke dni 1. 6. je doba oslunění vyhovující. Z tohoto důvodu pak uzavřel, že se námitce žalobce nevyhovuje. Takovou úvahu žalovaného označil krajský soud za nepřezkoumatelnou pro nedostatek důvodů s tím, že jde o otázku, která má pro posouzení podmínek pro případné dodatečné povolení stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona zásadní význam. Z tohoto důvodu proto rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost zrušil.

Rozsudek krajského soudu napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností opírající se o důvody vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel krajskému soudu především vyčítá, že ve svých výtkách k (ne)dostatečnosti odůvodnění druhostupňového rozhodnutí vůbec nevzal v potaz skutečnost, že rozhodnutí odvolací i rozhodnutí prvostupňové tvoří ve správním řízení jeden celek. Uvedl, že odvolací důvody byly víceméně opakováním stanovisek, které žalobce uplatnil již v řízení před stavebním úřadem a které jím byly také řešeny; prvostupňové rozhodnutí se s těmito spornými otázkami řádně vypořádalo. Stěžovatel neshledal, že by byly nově uplatňovány nějaké námitky, a proto pouze konstatoval potvrzení všech závěrů orgánu prvého stupně. Již stavební úřad měl k dispozici obě studie zastínění, zmiňované v rozsudku, a jeho závěr k nim je v odůvodnění rozhodnutí (na str. 5) zřejmý; nebyl proto důvod tento závěr měnit či jakkoli doplňovat. Za této situace má stěžovatel zato, že tvoří-li rozhodnutí obou stupňů správního řízení jeden celek, není žádoucí opakovat závěry a východiska orgánů prvého stupně. Jestliže stavební úřad přezkoumatelným způsobem dovodil, že provedené stavební úpravy nemají vliv na stav oslunění dotčených okolních domů (respektive jejich obytných místností) stěžovateli nic nebránilo toto stanovisko pouze bez výhrad potvrdit. Naopak krajský soud posuzoval obě rozhodnutí odtrženě a bez vzájemných souvislostí. Stěžovatel má zato, že rozhodnutí prvostupňové i rozhodnutí jím vydané se doplňují a důvody srozumitelně a přesně popsané v rozhodnutí provostupňovém mohou být vyjádřením názoru odvolacího orgánu i bez toho, aby je odvolací orgán výslovně opakoval.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud při svém rozhodování vůbec nezohlednil praktické dopady, které bude zrušení dodatečného povolení stavby mít. Uvedl, že předmětná stavba byla již v mezidobí zkolaudována, stavebníky je v dobré víře užívána, přičemž lhůty pro případnou aktivaci mimořádných opravných prostředků již prakticky uplynuly. Není tedy zřejmé, jak by stav nastolený rozsudkem krajského soudu měl být v praxi řešen.

Konečně stěžovatel nesouhlasí s tím, jakým způsobem bylo rozhodnuto o nákladech řízení. Nechápe především, proč by správní orgány měly mít v otázce nákladů řízení nerovné postavení ve srovnání s žalobci, kteří se mohou nechat právně zastoupit (i za situace, kdy mají sami právnické vzdělání) a náhrada nákladů řízení je jim (v případě úspěchu ve sporu) soudy přiznávána. Nesouhlasí taktéž s konkrétní výší vyčíslených nákladů, přičemž poukazuje na skutečnost, že jejich skutečná výše nebyla uvedena při vyhlašování rozsudku, ale až v jeho písemném vyhotovení; některé (konkrétně uvedené) části přiznané náhrady nákladů řízení považuje za vynaložené neúčelně.

Žalobce ani osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.).

Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], neboť v případě důvodnosti této námitky je obvykle vyloučena, či značně zúžena, možnost vyjádřit se meritorně i k další

argumentaci v kasační stížnosti uvedené. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů bývá obvykle spojována s nedostatky důvodů skutkových, nikoliv s dílčími nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, a nebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel předmětnou vadu řízení spojuje s nedostatky odůvodnění v části týkající se výše přiznaných nákladů řízení. Bez ohledu na to, zda vůbec případné deficity odůvodnění rozsudku krajského soudu v otázce nákladů řízení mohou představovat nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tak jak byla shora vyložena, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda lze tuto část napadeného rozsudku považovat za srozumitelnou a dostatečně vyargumentovanou. Dle jeho názoru krajský soud o důvodech, které ho vedly k přiznání nákladů řízení a ke stanovení jejich výše, pojednal velmi podrobně a zcela vyčerpávajícím způsobem. Uvedl, že přiznání nákladů řízení se odvíjí od procesní úspěšnosti žalobce; samotná výše nákladů je pak rozebrána dle jednotlivých úkonů právní služby, včetně odkazů na příslušná ustanovení vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu), konstatována je též výše zaplaceného soudního poplatku. Tvrzení stěžovatele, že v rozsudku nejsou uvedeny důvody, proč byly akceptovány požadavky na přiznání nákladů řízení vznesené žalobcem, tedy odůvodnění napadeného rozsudku zcela jednoznačně vyvrací. K námitce, zda byla výše nákladů řízení přiznána věcně správně a nediskriminačně se Nejvyšší správní soud vyjádří v rámci dalšího hodnocení věci.

Pokud jde dále o namítané nesprávné právní hodnocení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], stěžovatel především namítá, že krajský soud se zcela nepřípadně zaměřil toliko na kvalitu odůvodnění druhostupňového rozhodnutí a zcela přitom odhlédl od odůvodnění rozhodnutí prvostupňového, které s prvně zmiňovaným rozhodnutím tvoří jeden celek. V obecné rovině lze s argumentací stěžovatele nepochybně souhlasit, neboť v řízení vystavěném na apelačním principu nepochybně obě jeho fáze (tedy řízení prvostupňové a případné řízení odvolací) tvoří jeden celek, což nutně platí i pro rozhodnutí v těchto stupních vydaná. Zcela evidentní je tento fakt v případech, kdy je rozhodnutí provstupňového orgánu měněno; zde je *prima facie* zřejmé, že obě rozhodnutí od sebe nelze oddělit. Taktéž lze stěžovateli přisvědčit v názoru, že za situace, kdy je o určité otázce v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pojednáno správně a vyčerpávajícím způsobem, nic nebrání odvolacímu orgánu tyto skutkové a právní závěry prostě aprobovat a v podrobnostech na ně odkázat. Možnost takového postupu ostatně judikatura zdejšího soudu připouští i ve vztahu mezi odůvodněním rozsudku krajského soudu a odůvodněním žalobou napadeného správního rozhodnutí. V rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 (publikovaném pod č. 1350/2007 Sb. NSS) se například konstatuje, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“* Nelze jistě nalézt racionální argument, který by tento postup, při splnění popsaných předpokladů (přiměřeně poměrům správního řízení), vylučoval v odvolacím správním řízení.

V projednávané věci však takový postup nebyl možný. Krajský soud zcela správně upozornil na skutečnost, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu namítl konkrétní nedostatky studie zastínění vypracované Ing. K., uplatnil tedy argumenty, se kterými se orgán prvého stupně nevypořádal. V návaznosti na tuto odvolací argumentaci ostatně stavebníci předložili *Doplněk k posouzení oslunění*, kterým měly být žalobcovy výhrady vyvráceny. Z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel byl v odvolacím řízení postaven do situace, kdy se musel vypořádat se zpochybněním správnosti skutkových závěrů, z nichž při svém rozhodování vycházel prvostupňový orgán; nemohl proto bez dalšího odkázat na závěry, které v této otázce vyplývají z prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud taktéž zcela správně poukázal na apodiktický závěr stěžovatele, který předmětnou odvolací námitku odbyl pouze s tím, že za správnost a úplnost projektové dokumentace odpovídá dle § 46b stavebního zákona zodpovědný projektant a že dle studie Ing. K. zastínění nemovitosti žalobce k datu 1. 3. nevyhovovalo předepsaným parametrům ještě před realizací dodatečně povolené stavby. Tato argumentace se ovšem zcela míjí s výhradami stěžovatele uplatněnými v odvolání, neboť nikterak nevyvrací pochybnosti žalobce o správnosti skutkového stavu věci, z něhož při svém rozhodování vycházel prvostupňový orgán. Lze tedy k této kasační námitce uzavřít, že krajský soud postupoval zcela správně, pokud dovodil, že žalobou napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o další kasační námitku, poukazující na praktické dopady plynoucí pro stavebníky z rozsudku krajského soudu, zde je nutno konstatovat, že nejde o argumentaci podřaditelnou pod některý z kasačních důvodů vyjmenovaných v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.; stěžovatel se spíše domáhá po zdejším soudu návodu, jak má v nastalé situaci postupovat. K tomu je obecně třeba uvést, že za situace, kdy soud ve správním soudnictví shledá, že napadené správní rozhodnutí z hlediska zákona nemůže obstát, nemá zásadně jinou možnost, než takové rozhodnutí zrušit (byly-li ovšem tento důvod k nezákonnosti či procesní vada nezákonnost vyvolávající žalobou namítány). Nejvyššímu správnímu soudu pak v rámci kasačního přezkumu obdobně nepřísluší vyjadřovat se k otázkám, které bezprostředně nesouvisejí s posouzením zákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu. Lze jistě připustit úvahy založené na subsidiaritě soudního přezkumu, dle nichž by ani případné konstatování dílčí nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí nemuselo nutně vést k jeho zrušení za situace, kdy by takový postup byl vzhledem k jeho dopadům zjevně nepřiměřený; v případě, kdy je soudem konstatována nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí jsou však úvahy tohoto typu pojmově vyloučeny.

Stěžovatel konečně vznáší námitky i proti způsobu, jakým je v praxi správního soudnictví rozhodováno o nákladech řízení; v dané věci též zpochybňuje oprávněnost některých položek náhrady přiznané žalobci. Zde je nutné nejprve uvést, že judikatura až dosud nedávala jednoznačnou odpověď na otázku, zda lze vůbec meritorně námitky tohoto typu projednat. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž stanoví, že *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti odůvodnění rozhodnutí soudu není přípustná.* Obecně není a ani nebylo předmětem sporu, že citované ustanovení vylučuje přezkum výroku o nákladech řízení před krajskými soudy, neobsahuje-li kasační stížnost i jiné, meritorně projednatelné, námitky proti napadenému rozhodnutí, jehož je tento výrok součástí. Sporné až dosud bylo, zda výluka plynoucí z ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. dopadá i na případy, kdy kasační stížnost není podána výlučně do výroku o nákladech řízení. Tato otázka byla nyní vyřešena usnesením rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, a to ve prospěch připuštění tohoto

přezkumu. Rozšířený senát v něm výslovně uvedl, že „*zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tudíž aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. (...) Je-li kasační stížností zahájeno řízení, ať již jsou uplatněné námitky proti výroku o věci samé důvodné či nikoliv, není zde žádného zákonného podkladu k tomu, aby nebyl přezkoumán též výrok o nákladech řízení. Možnost takového přezkumu není v rozporu ani s požadavkem nezatěžovat Nejvyšší správní soud rozhodováním o bagatelních věcech, když se věcí samotnou již soud zabýval. Pokud je takto zjištěna jen nesprávnost výroku o nákladech řízení, není zde zákonného důvodu takový výrok nenapravit.*“ Z tohoto důvodu tedy Nejvyšší správní soud připustil námitky proti výroku o nákladech řízení před krajským soudem v této věci do meritorního přezkumu.

Kromě namítané nepřezkoumatelnosti této části napadeného rozsudku (o níž byl pojednáno již výše) stěžovatel především poukazuje na skutečnost, že konkrétní výši přiznaných nákladů řízení se dozvěděl nikoli při vyhlašování rozsudku na nařízeném jednání, ale až z jeho písemného vyhotovení. Ponechá-li Nejvyšší správní soud stranou otázku, čím by tato skutečnost sama o sobě mohla zasáhnout do právního postavení stěžovatele, postačí odkázat na ustanovení § 151 odst. 4 občanského soudního řádu (aplikovatelného ve správním soudnictví za použití ustanovení § 64 s. ř. s.), dle kterého *určit výši nákladů může předseda senátu až v písemném vyhotovení rozhodnutí.* Je tedy zcela zřejmé, že krajský soud v tomto směru postupoval zcela v souladu s aplikovatelnými procesními předpisy.

Stěžovatel dále vyjadřuje nesouhlas se zavedenou soudní praxí, kdy je úspěšným žalobcům náhrada nákladů řízení (včetně právního zastoupení) bez dalšího přiznávána, zatímco procesně úspěšným správním úřadům nikoliv. Tento stav, dle názoru stěžovatele, správní úřady znevýhodňuje i v tom, že se nemohou taktéž v soudním řízení nechat zastoupit, neboť náklady s tím spojené jim *a priori* přiznány nebudou. Tuto argumentaci považuje Nejvyšší správní soud v dané věci za bezpředmětnou. Nejedná se totiž o situaci, kdy by byl stěžovatel v řízení před krajským soudem úspěšný (což by mu, v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., zakládalo právo na náhradu nákladů řízení), avšak náhrada nákladů řízení by mu přiznána nebyla. V předcházejícím řízení byl procesně úspěšným účastníkem žalobce, a to v plném rozsahu (k jeho žalobě bylo rozhodnutí stěžovatele zrušeno) a dle obecného principu, vyjádřeného v již zmiňovaném ustanovení § 60 odst. 1, větě první s. ř. s., mu tak vzniklo právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o samotnou výši přiznaných nákladů řízení, ani zde Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele nemůže přisvědčit. Stěžoval předně nesouhlasí s tím, že byla zástupkyni žalobce přiznána odměna za sepsání repliky k vyjádření žalovaného. Z obsahu tohoto podání (na č. l. 81 a násl. soudního spisu) je zřejmé, že jde o kvalifikovanou reakci, věcně reagující na argumenty vznesené stěžovatelem v jeho vyjádření k žalobě. Nejde tedy o pouhý formální (a tedy bezobsažný) úkon, či o opakování již dříve uplatněné argumentace v žalobě. Za této situace nelze bez dalšího krajskému soudu vytýkat, že takový úkon považoval za efektivně vynaložený v souvislosti s hájením procesních práv účastníka řízení. Pokud se týká druhého rozporovaného úkonu – doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, Nejvyšší správní soud je toho názoru, že tento návrh (vtělený do bodu III. žaloby) nebyl **per se** nedostatečně odůvodněný (je zde jasně argumentováno tím, že v případě dokončení dodatečně povolené stavby dojde k nevratnému zastínění nemovitosti žalobce), nicméně krajský soud považoval za

potřebné, aby tato argumentace byla rozhojněna. Posouzení, zda toto doplnění bylo vskutku pro rozhodnutí o předmětném procesním návrhu zcela nezbytné je věcí autonomní úvahy krajského soudu, kterou zdejší soud nebude přehodnocovat. Podstatné je, že se nejednalo o úkon, který by byl objektivně nezbytným pro odstranění vad úkonu (posléze procesně úspěšného) účastníka řízení; v opačném případě by skutečně přiznání odměny za takový úkon nebylo lze akceptovat.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalobce, v jeho případě nebylo zjištěno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. U osob na řízení zúčastněných Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že jim v tomto řízení nebyly ukládány žádné povinnosti (s nimiž by jim mohly náklady vzniknout) a neshledal též důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by se měl odchýlit od obecného pravidla, dle kterého tyto osoby v řízení o kasační stížnosti právo na náhradu nákladů řízení nemají (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2010

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu